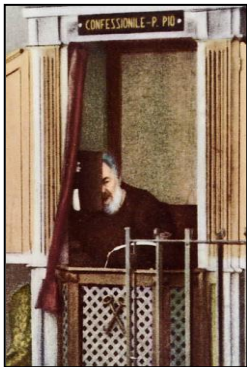

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

22. rész – „Az Úr tudja, hogy én is szeretném úgy csinálni, ahogyan a többiek, de nem tudom.”

Az apostoli vizitátor által benyújtott dokumentumok megvizsgálását késleltetik a karácsonyi és újévi ünnepek. A pápai udvar hivatalaiban vízkeresztig egyetlen teremtett lelkét sem lehet látni. A pápát, aki jóságos atyaként fordul a gazdasági fellendülés ellenére is szenvedő emberiség felé, a katolikus világ rokonszenve övezi. Mindenki meg van róla győződve, hogy XXIII. János azzal a szándékkal hívta össze a II. Vatikáni Zsinatot, hogy jól kormányozhatóvá tegye Szent Péter „viháros tengereken imbolygó bárkáját”. Az egyházi hatóságok ősi kiváltságaik elvesztésétől tartva minden újítást gyanakvással fogadnak, még akkor is, ha magától a pápától erednek. Még csak az előkészítő fázisnál tartanak, de már javában dúl a szócsata.

A Szent Officium 1961. január 31-én ismerteti határozatait. Az apostoli vizitátor a következőket hagyja jóvá: *Pio atya korára és egészségi állapotára való tekintettel a kolostor állandó felügyelete alá kerüljön. A papoknak és még inkább az igen tisztelt püspökök uraknak a leghatározottabban legyen tilos Pio atyát misézésre igénybe venni. A misebeosztás – amennyire ez lehetséges – naponta változzon, ahogyan ezt a Szent Officium már korábban is javasolta. A gyóntatásra váró hívek tartsanak kellő távolságot Pio atya gyóntatószékétől, nehogy illetéktelenek fülébe jussanak a szentgyónás szavai; e célból alkalmazni kell a vizitátor által előírt rácsokat. A leghatározottabban gátolják meg, hogy az atya gyóntatószéke körül hívek (különösen nők) feleslegesen buzgólkodjanak. Az atyának szigorúan tiltsák meg, hogy a rendház társalgójában, vagy bárhol négy szemközt nőket fogadjon.* – Ottaviani bíboros levélben közli, hogy a Szervenés Enyhítésének Házára vonatkozólag az államtitkárság fog részletes utasításokat adni. Csak novemberben, tízhavi kálváriajárás után érvénytelenítik a híres leíratot, amelyben XII. Piusz a „ház” igazgatójává nevezte ki Pio atyát élete végéig. A pietrelcinai ferences által kezelt részvényeket a Vallási Ügyek Intézetére, a Vatikán bankjára bizzák. „A Ház és Pio atya érdekében jártunk el” – mondja Ottaviani bíboros. 1962 nyarán felerősödik a stigmatizált kapucinus gyóntatószékében és cellájában elhelyezett mikrofonokról szóló puszogás. Gyalázatos vád ez. Pio atya követői világgá kürtölik, hogy Pio atya ellenségei kezelték a gyóntatószék hangfelvevő készülékeit. Rágalmazói viszont azt feltételezik, hogy a mikrofonokat a testvérek szerelték fel. Leírhatatlan a zűrzavar. Augusztus közepén, hogy véget vessen a botránynak, az Osservatore Romano-nak kell beavatkoznia egy címdalra közölt cikkével.

Akit az ügy a legközvetlenebbül érint, azt kéri Istentől, hogy szólítsa hamar magához, és szabadítsa ki „ebből a bajból”. A legsúlyosabb megszorítás számára a mise időtartamának korlátozása. Erre vonatkozóan ezt mondja: „Az Úr tudja, hogy én is szeretném úgy csinálni, ahogyan a többiek, de nem tudom. Vannak pillanatok, amikor képtelen vagyok tovább menni; úgy érzem, összeesem, és erőnek erejével meg kell állnom, mialatt az idő könyörtelenül halad előre.”

A Csodatévő Szűzanya kolostora mindig több ezer zárandók célpontja. Kozmopolita tömeg ez, mely a szerzetesek által érvénybe léptetett valamennyi óvintézkedés ellenére mégiscsak követ el nem helyénvaló dolgokat. Vannak valóban kegyes zárandokok, ám a kíváncsiskodók sem hiányoznak. Mindenki Pio atya stigmáit szeretné látni. A testvérek sokat fáradoznak azon, hogy a toladókat és a fanatikusokat eltávolítsák, és hogy a Garganóra igazi keresztény lelkelettel jövő zárandókat megfelelően irányítsák. A számtalan vita közepette nem hiányoznak a Pio atya politikai hovatartozására célozgató ostobaságok sem. Túlzott jobboldalissággal vádolják, miközben az olaszországi katolikusok örök riválisukkal, a szocialistákkal való politikai szövetségkötésre készülnek, az Egyház pedig a zsinat útján mindenki felé kitarja irgalmas karjait.

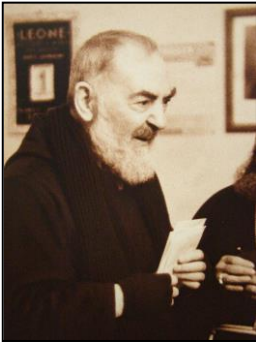
Pio atya válasza igen csípős: „Mi az, hogy jobboldal meg baloldal? A világ előre megy. Rajtunk múlik, hogy jól vigyük előre, emlékezve arra, hogy mindannyian átutazók vagyunk.” Az Egyház püspökeinek 1962 őszén Rómában kezdődő nagygyűlése mindenki szívét reménykedéssel tölti el. Pio atya fáradtan és betegen is megéri az esemény jelentőségét, és folyamatosan azért imádkozik, hogy a Szentlélek világosítsa meg a Szent Péter bazilikában összegyűlt zsinati atyák elméjét. Közülük néhányan, míg munkájuk rövid időre szünetel, San Giovanni Rotondóba sietnek, hogy megismerhessék a stigmatizált kapucinus szerzetest, akiről már az egész világ beszél. Ő pedig az évek, a betegségek és a Szent Officium által jóváhagyott korlátozások súlya alatt meggörnyedve, szomorúan közeledik gyötrelmes földi pályája vége felé.

Pio atya figyelemmel kíséri a zsinatot, és megéri, milyen nagy jelentőségű a pápának ez a kezdeményezése abból a szempontból, hogy Krisztus Egyházát a jelen világba küldje, és az egész emberiség iránt egyre készségesebbé tegye. Olyan, mint egy viaszgyertya, mely lassan, de könyörtelenül emészt el önmagát. 1963 nagypéntekén úgy érzi, hogy életének végére ért, és egyik rendtársának bizalmasan megvallja, hogy nem bírja tovább. Mindezek ellenére buzgón végzi küldetését, és az Istenhez és az örök igazsághoz közeledni kívánó lelkek sokaságának adja vissza ismét egészségét. Engedelmessége, akárcsak alázatossága, valamint az Egyház és a pápa iránti szeretete rendíthetetlen. A XXIII. Jánost követő VI. Pál – még ha érthető óvatosságból nyíltan nem mutatja is ki – megbízik a pietrelcinai szerzetesben és lelki művében. Ami anyagi jellegű tevékenységét illeti, azt a Szentszék és a római főpap, ha deklaráltan nem is, de a háttérből bátorítja. 1964. május 11-én Pio atya megszerkeszti végrendeletét, melyben a Szentszékre és általa a mindenkori pápára hagyja ingó és ingatlan javait, beleértve a San Giovanni Rotondo-i Szervenés Enyhítésének Házát is. December 14-én, a karácsonyi kilenced kezdetén ezt a nyilatkozatot teszi közzé: „A sajtó jó ideje olyan híreszteléseket terjeszt rólam, mintha az egyházi hatóságok kényszerítésének és üldözésének lennének kitéve. Isten színe előtt szükségét érzem és kötelességemnek tartom, hogy hangot adjak e hamis hírek cáfolatának, és hogy kijelentsem: szolgálattételben szabadságot élvezek, és nem tudok arról, hogy lennének ellenségeim vagy üldözőim. Sőt, a nyilvánosság előtt is megerősítem, hogy rendi előjáróimban és az egyházi hatóságokban vigasztalásra és védelemre találok; Istenen és legitím képviselőin kívül más védelmezőkre nincs szükségem.”.....

(folytatás következik.)

PIETRELCINAI SZENT PIO, A LELKIATYA – 1. rész

(Madame Katharina Tangari: *Történetek Pio atyáról című könyvéből*)

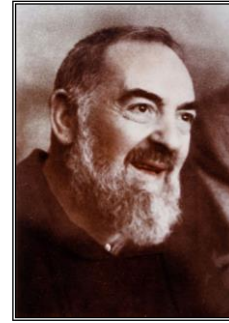
Amikor lelkiatyaként beszélünk Pio atyáról, nem szabad elfelednünk, hogy ő nem a szó hétköznapi értelmében volt lelkiatya. A mód, ahogy a lelkeknek utat mutatott, teljes mértékben eltért – sőt, szükségszerűen eltért – a megszokottól, mivel nem álltak rendelkezésére a lelki útmutatáshoz szükséges szokványos módszerek és lehetőségek. Így például Pio atya nem mindig volt képes személyre szabott figyelmet szentelni nekünk, nem jutott ideje hosszas beszélgetésekre, vitákra és tanácsadásra. És írásban sem kérhettünk tőle útmutatást. Csak legelső lelki gyermekei részesülhettek abban a szerencsében, hogy Pio atya

bölcs leveleiből meríthettek támaszt. 1924 után azonban Pio atya egyre növekvő számú lelki gyermekeinek már nem adatott meg ez a lehetőség.

Nem volt mindig könnyű elérni Pio atyát: számtalan akadály állhatott a hívők és az atya közé. Természetesen gyónás alatt kikérhettük a tanácsát, de nem mindig sikerült nála gyónnunk, és ha mégis, igen kevés idő, rendszerint csak néhány perc állt rendelkezésünkre. Pio atya nem volt prédikátor, aki szavakkal mutatott volna utat, sem pedig író, aki könyvek segítségével adhatta volna át tanításait. Évtizedekig élt San Giovanni Rotondo távoli, elszigetelt kolostorában, és napjait kizárólag a házban és a templomban töltötte. Hogy volt hát képes oly sok lelki gyermeket maga köré gyűjteni a világ minden tájáról? Vajon képes volt valódi lelkiatyaként gondoskodni minden gyermekéről? Hogyan törődött a lelkekkel? Milyen módszereket használt? És mi volt sikerének a titka? Mindezekre a kérdésekre egyetlen válasz adható: hivatásának, apostoli küldetésének valódi és egyetlen forrása Krisztussal – *mindenekelőtt a keresztre feszített Krisztussal* – alkotott bensőséges egysége volt. Ez az egység irányította életét, ebből merített önmaga és a többi ember számára. Lelki útmutatásának művészete kizárólag ezen az egységen és az ebből eredő kegyeken alapult. Kizárólag ebből az egységből merítette módszereit, amelyek elsősorban a lankadatlan imádság, az élet makulátlan tisztasága, a mise szentségében való intenzív részvétel – amelybe lelki gyermekeit is mindig bevonta -, valamint az a meglepő állhatatosság és kitartás voltak, amellyel saját szenvedéseit egyszerűen, alázattal és engedelmesen felajánlotta Jézus és embertársai szeretetéért. Nem meglepő, hogy törődése, amely ezen az alapon nyugodott és ilyen módszereket használt, önmagában is hathatós volt, hiszen végtelen egyszerűséggel és természetességgel mozgott a természetfeletti birodalmában. Inkább az lett volna a meglepő, ha nem így lett volna.

Pio atyához mint lelkiatyához fűződő élményeim egyik rendkívüli példája egy korábban már említett barátom, Maria N. döntéséhez kötődik.

Én már Szent Domonkos harmadik rendjének tagja voltam, míg barátom annak ellenére sem szánta rá magát, hogy terciárius legyen, hogy jóval előttem megismerkedett a Domokos renddel és annak szent alapítójával. Egy nap rendünk perjele arra buzdított, hogy beszéljek a barátommal, és invitáljam, legyen vallási családjunk tagja. Rideg visszautasítással találtam szembe magam....(folyt. következik)

„... a családot járja át egészen a Lélek, amely mosolyogva tud lemondani önmagáról, mosolyogva tudja mindig és egészen fölládozni önmagát.”

Padre Pio

3/6.

„Isten nem azért jön, hogy a régi sebeket begyógyítsa, hanem hogy újakat nyisson.”

„...rettenetes, szomorú órákat éltem és élek át, amelyek testileg-lelkileg minden pillanatban már-már a halálba taszítanak. Isten ismeretlen a lelkem számára! Ó, lelkem kincse, hol vagy? Hová rejtőztél? Hol talállak? Merre kutassalak? Nem látod, ó, Jézus, hogy lelkem mindenáron érezni kíván téged? Mindenütt keres, de te nem engeded, hogy megtaláljon, csak haragod teljében, ami rendkívüli gyötrellemmel és keserúséggel tölti el a lelket, hogy megértse, mennyire vágyakozik utánad, és mennyire hozzád tartozik. Ki tudná kifejezni helyzetem súlyosságát? Amit a te világosságod visszfényénél megértek, nem tudom elmondani emberi szavakkal, ha pedig megpróbálok valamit eldadogni belőle, lelkem rájön, hogy tévedett, s még jobban eltávolodott az igaz valóságtól.

Lelkem kincse! Nélküled kell élnem mindörökre? Szeretnék hatalmas kiáltással panaszkodni, de nagyon gyenge vagyok, erőim elhagynak. Mi más tehetek hát, mint hogy e panaszszót küldöm trónusod elé: Istenem, miért hagytál el engem? Egész lelkem ráomlik nyomorúságom színtiszta látványára. Istenem! Add, hogy kibírjam e gyászos látványt, vond meg tőlem sugarad visszfényét, mert nem bírom elviselni e kiáltó ellentétet! Atyám, világosan látom minden gonoszságomat és hálátlanságomat; látom, hogy a régi, romlott ember összehúzza magát, s bosszúból, amiért Isten távol van, megtagadja tőle járandóságát, azaz legszigorúbb értelemben vett kötelességét. S mekkora erő kell ahhoz, hogy felegyenesedjek! Istenem! Siess segítségemre, mert reszketek magamtól, hiszgező teremtményedtől, aki hálátlan Teremtőjéhez, ki megvédhetné hatalmas ellenségeitől! Nem tudtam élni hatalmas jótéteményeiddel, s most látom: tehetetlenségre kárthatva, magamba fordulva, tévelyegve kell élnem, s kezed mind súlyosabban nehezedik rám. Íme! Ki ment meg saját magamtól? Ki szabadít ki e halálra szánt testből? Ki nyújt kezet, hogy el ne borítson, el ne nyeljen a hatalmas, mély óceán? Bele kell törődnöm, hogy elborít a vihar, amely egyre kitartóbban ostromol? Igent kell mondanom, amikor meglátom azt a titokzatos lényt, aki mindenütt sebez, aki nem hagyja abba az ádáz, kíméletlen, éles, átható műveletet, s nem hagy időt, hogy a régi sebek begyógyuljanak, hanem újabbakat nyit fölöttünk, amivel végtelen gyötrelmet okoz a szegény áldozatnak?...”

Fra Pio kapucinus

San Giovanni Rotondo, 1918. október 17.